

polju skoraj pol stoletja. Dovršivši l. 1861. študije na nikolajevski akademiji generalnega štaba je postal činovnik na posebno priporočilo pri vilenskem generalnem gubernatorju Muravjevu in Kaufmanu. Navzlic tej težavni in odgovorni službi se je pečal v tem času s književnim delovanjem; sodeloval je pri „Ruskem Invalidu“ in objavljali članke v „Mosk. Vedomostih“ in v „Golosu“. L. 1871. je zapustil državno službo in s svojim tovarišem Rajkovskim je začel izdajati list „Russkij Mir“, katerega je uredoval štiri leta. Ko se je l. 1873. začela akcija v obrambo turskih Slovanov, je zapustil energični Komarov v Rusiji vse in hkrati z generalom Černjajevom odšel v Srbijo. Vstopil je v srbsko armado in bil načelnik štaba timoko-moravske armade. Ko se je vojska končala, se je vrnil Komarov v Peterburg, kjer je urejeval „S. Peterb. Vedomosti“ do l. 1883. Tega leta je ustanovil nov ruski cenil list „Svět“, ki ga je urejeval do svoje smrti. Komarov je bil voditelj takozvane starodumske stranke in je v zadnjem času jel ščititi idejo „pravoslavne zveze“, ki je imela odstraniti vse razločke zveze ruskega naroda.

Ivan Karpovič Tobilevič (Karpenko Karij). Malorusom je umrl po težki, dolgi bolezni v Berlinu, kjer se je zdravil, odlični igralec in dramaturg Ivan Karpovič Tobilevič (glediško ime Karpenko Karij), v književnosti znan tudi pod psevdonimom Gnat Karij. Pokojnik je rodni brat zelo nadarjenih maloruskih igralcev Sadovskega in Saksaganskega, ki sta obenem s Kropivnickim in Maksimovičem, Zanjko-vecko in Karpinsko bila ob svojem času najbolj spretna maloruska igralca. Smrt Karpoviča, ki je bil kot igralec manj nadarjen nego poprej omenjena njegova brata, pomeni za malorusko dramatično umetnost težko izgubo. Karpovič se je porodil 14. septembra l. 1845. v vasi Arsenivki (jelisavetgradskega okraja) iz kmečkih staršev. Izobrazil se je v štiri-razredni okrajni šoli in potem je vstopil v državno službo, v kateri je bil več nego 20 let. V ti dobi se je seznanil z gimnazijskim učiteljem v Hersonu Piljškovom, ki je Karpoviču posojeval knjige, da se je mogel višje izobraziti. L. 1883. je Karpovič pristopil h glediški družbi Starickega, toda ni mu bilo usojeno, da bi dolgo ostal. Leto pozneje je bil interniran v Novočerkasku nad Donom, kjer je bil tri leta. Ko so mu uradi dovolili vrniti se v rojstveni kraj, se je pečal z gospodarstvom in književnim delovanjem, včasih pa je nastopil na glediškem odru svojega brata Saksaganskega. Bivanje med maloruskimi seljaki je imelo velik vpliv na duševno tvorbo Karpovičevo. Karpovič se je na deželi naučil tega, česar se pisatelj ne nauči v nobeni šoli. Poznal je in razumel dušo ukrajinskega seljaka, njegovo duševno obzorje, navade, žalost in radost. Zato nastopajo v njegovih dramah takšni junaki, kakršen je n. pr. Kalitka (v drami „Sto tisjač“ in „Hazjain“), Serpokril („Ponad Dniprom“) in drugi kmečki tipi, ki so polni življenja in resničnosti. Svoje književno delovanje je Karpovič začel l. 1881., ko je pod psevdonimom Gnat Karij izdal povest „Novobranec.“ L. 1883. pa je začel pisati dramo pod psevdonimom Karpenko Karij. Prve njegove drame „Čaban“ cenzura ni pustila predstavljati niti

tiskati. Leto pozneje sta bili objavljeni njegovi dve drami „Bondarivna“ in „Hto vinen?“ in potem je sledilo hitro za seboj več dram. Karpovič je napisal več nego 20 dram, ki so vse zelo popularne; o tem priča jasno okolnost, da se je na primer igra „Sueta“ v dveh letih predstavljala 140krat in vsakokrat je imela velik uspeh. V začetku svoje dramske tvorbe se je Karpovič držal romantično-sentimentalne smeri, a kmalu se je oprijel realizma. V svojih dramah je imeniten fotograf živih oseb, tipov sodobnega ukrajinskega življenja. Njegovi dramski proizvodi so kras maloruske književnosti in še dolga leta se bodo predstavljali ne le na ukrajinskih odrih na Ruskem ampak tudi v Galiciji. *Fr. Št.*

18960

Drobne vesti. Francoski listi so prinesli vest, da se bode v Florenciji ustanovil višji učni zavod, kjer se bode predavala zgodovina francoske in italijanske književnosti in zgodovina umetnosti. Namen zavoda bode oživiti stike med Francijo in Italijo na podlagi znanstva in umetnosti. Za gojenje zavoda bode pripravljena velika knjižnica in vsi drugi potrebni pripomočki za študije. — „Harbinskij Věstnik“ poroča, da se bode v Jokohami na Japonskem izdajal ruski ilustrovan tednik pod uredništvom g. Podpaka, spretnega ruskega časnikarja. Namen listu bode seznaniti rusko občinstvo na Japonskem, v Sibiriji in evropski Rusiji s političnim in socialnim življenjem Daljnega Vzhoda, v prvi vrsti pa z Japonsko. List bode prinašal romane in povesti najboljših japonskih pisateljev; največ prostora v listu bode posvečeno gospodarskim in socialnim člankom. Sotrudniki lista bodo najboljši ruski in japonski pisatelji. — Po nagibu in na stroške velikega kneza Nikolaja Mihajloviča je v Moskvi izšel prvi obširni zvezek (XIII. in 517 str.) publikacije pod naslovom „Moskovskij nekropol“. V tej knjigi se nahaja abecedni imenik (od A do K) vseh oseb, ki so pokopane v moskovskih cerkvah, samostanih in pokopališčih. To delo je zelo važno za zgodovinarja, genealoga in književnika, ker se pri vsakem umrlem nahaja kratka biografija, nagrobni napis in sploh vse, kar se je dalo izvedeti. — Od 1. januarja izhaja v Lvovu nov maloruski list, mesečnik „Bžola“. List prinaša znanstvene članke iz raznih strok ocene, vesti iz Ukrajine, poročila iz srednjih šol, biografije in nekaj pesmi. Povesti in dramskih spisov „Bžola“ ne bode prinašala. Mesečnik se izdaja za mladino. — V Sofiji bode nekoliko mladih bolgarskih umetnikov ustanovilo „Ludožestvenno bjuro“, s pomočjo katerega nameravajo povzdigniti narodno umetnost. Umetniški urad bode sprejemal naročila na umetniške proizvode iz cele Bolgarije ter jih bode vestno izvrševal po najboljših umetniških pravilih. S tem se bode povzdignil umetniški okus bolgarskega občinstva. — Lužiško-srbski mesečnik „Lužica“ je letos vstopil v 27. leto. V prvi številki nahaja se začetek daljše izvirne povesti izpod peresa g. I. Dobruškega pod naslovom: „Handrij, serbski khěbjetar“. Najboljši lužiško-srbski pesnik, I. Čišinski objavlja tu ciklus pesmi „W kuzlu Njewidžomneho“. (V času Nevidnega.) *Fr. Št.*

